

Overweging Gedaanteverandering van de Heer: Hij straalde

Lezingen: Daniël 7,9-10.13-14; Matteüs 17,1-9

6 augustus 2017

Joost Koopmans

Er is een levensritme waar je als mens niet straffeloos buiten kunt gaan staan. Een groot gedeelte van het jaar werkt de mens. Maar af en toe zal hij zich moeten ontspannen, en daarom heeft iedereen ook recht op vakantie. Zelfs de onderhandelaars van het nieuwe kabinet zijn in deze vakantietijd op verlof gegaan. "Om te kunnen blijven gaan, moet je zo nu en dan blijven staan". Met Jezus en zijn leerlingen was dat niet anders. Onderweg naar Jeruzalem, zochten ze de berg Tabor op, een plek tussen hemel en aarde, om er te rusten en te bidden. Die leerlingen doen er een intense dubbele ervaring op.

1. Ze zien Jezus in een totaal ander, nieuw licht: hij is gekleed in de witte kleren van Pasen, waarop zijn weg na het bittere einde toch zal uitlopen.
2. En ze zien hem in gesprek met Mozes en Elia, de grote voorgangers van de Oude Schrift, die een bijzonder licht werpen op Jezus en zijn lijdensweg.

Een stem uit de wolk bevestigt Jezus in zijn bijzondere betekenis en voegt er nadrukkelijk aan toe: "Luister naar hem". Dit hele gebeuren raakt de leerlingen zó, dat Petrus er drie tenten wil opslaan, om dit paradijs vast te houden. "Paradise now!" Maar ze moeten loslaten, de vlakke in. Het werk ligt op deze aarde.

"Loslaten" het is een wijsheid die je in alle godsdiensten tegenkomt. Je moet je leven durven verliezen om het leven te vinden. Je ziet het bij Jezus en zijn volgelingen, je ziet het bij tochtgenoten met wie je nu samen onderweg bent.

- Als voorbeeld noem ik de mens die een handicap kreeg. Hij moet door een lang rouwproces heen om verloren levensperspectieven
- Of neem de mens die in crisis geraakt door het verlies van zijn levensgezel(-in). Het blijkt een grote kunst je handen te openen, en je niet krampachtig vast te klampen aan wat onvermijdelijk voorbij is

Van het Tabor gebeuren kun je leren dat het goed is om af en toe de berg op te gaan: om met hoofd en hart óm te zien naar de goede tijd die je mocht beleven. Maar het is ook noodzakelijk om de berg weer af te gaan, je niet blind te staren op wat was, maar het wel bewaren in je hart. Komt het loslaten dan niet in een ander licht te staan?

Ik denk hierbij aan Titus Brandsma, die 75 jaar geleden als een martelaar stierf in het concentratiekamp, omdat hij protesteerde tegen de onderdrukking van de nazi's. Alles moest hij achterlaten toen de SS hem meenam uit zijn klooster in Nijmegen. Natuurlijk was hij bang voor de toekomst, maar God en zijn geloof gingen met hem mee. God pakte niemand van hem af. Zo wist hij het loslaten te verbinden met vertrouwen.

Zo'n vertrouwen leggen ook de pelgrims, op weg naar Santiago de Compostella, aan de dag. Ik las dat ze elkaar begroeten met de uitroep: "Ultreia". Dat betekent: "Ondanks de ontberingen gaan we verder en we komen er wel!"

Zouden we die uitroep ook tot ons levensdevies kunnen maken? We hebben in ons leven soms teveel los moeten laten: gezondheid, een partner, idealen, plannen, werk, een huis: een hele "Boulevard of broken dreams". Maar we gaan verder en we komen er wel, want God neemt niemand van ons af!